

1r premi prosa 160 euros

*Pseudònim: Brin djoisier*

Obra : (356)- MINUTS DE VIDA

Autora: CÉLINE CASTEJÓN ITEY

---

**356**

## MINUTS DE VIDA

No era el primer cop que coincidíem a la sala d'espera. Però aquell dimecres el meu habitual propòsit de defugir les converses alienes tot flirtejant amb el meu llibre, s'havia diluït a l'infinit a mida que m'acostava a l'hospital. Ben al contrari, estava decidida a obrir els ulls per devorar les infinites partícules d'històries que esdevenien al meu voltant, sense haver de passar les pàgines de la novel·la, que darrerament se'm resistien a causa de la manca de sensibilitat que començava a tenir a les extremitats.

El sol entrava de ple per les finestres que donaven a la zona enjardinada de l'hospital. La sala, rectangular, un bloc que sobresortia de l'edifici principal, era un hivernacle infernal on ningú no aguantava més de deu minuts si la seva cadira estava propera a la galeria. Mirar per la finestra no ajudava gaire a cultivar la serenitat, per aquells que encara en tenien: cadires de rodes empeses per figures esgotades, ambulàncies maniobrant, familiars desconsolats, malalts deambulants amb el carret d'oxigen que els lligava a la vida, vigilants per qui tota aquella desfilada era rutina, com sinó podien romandre allà dia rere dia.

Jo ja era allà asseguda quan les vaig veure arribar, caminant lentament agafades del braç, dirigint-se a dues cadires que acabaven de quedar lliures, just davant meu. Feien petites passes, com qui no vol acabar d'arribar allà on el destí l'envia, per no trobar-se cara a cara amb la realitat. Tot i la seva avançada edat encara mantenien una gran semblança física, eren bessones en qui l'ambient no havia marcat grans distàncies.

Em vaig atrevir a pensar que devien viure juntes, mai no havia vist cap altre acompanyant en els dos anys que freqüentava cada tres setmanes aquella sala. Sempre elles dues, ben vestides, irradiant una llum atenuada pel pes de la vida però mantenint un aire distingit com de l'esquerra de l'Eixample quan no hi havia japonesos a qualsevol cantonada. Sempre discretes, amb un volum de veu imperceptible que contrastava amb el de la gran part d'acompanyants que exercitaven la seva funció connectats al mòbil, expandint les notícies a tota la gent de la planta, foren bones o dolentes, tant els era si qui tenien al voltant no volien sentir més a parlar del càncer. Duien el mateix tall de cabells, una mitja melena d'un ros cendra i els seus ulls petitíssims, enfonsats en unes cares inevitablement arrugades, abocaven bondat. Si anys enrere havien estat vius ara només hi havia resignació, serenor i afecte. Vaig continuar fent les meves suposicions però no aconseguia saber quina de les dues era la malalta, els dos rostres mostraven cansament acumulat però no era capaç de distingir entre aquell lligat als tractaments que jo tan ben coneixia del que acumula la persona que cuida, que pateix en silenci i imagina com serà la vida quan l'altre no hi sigui.

Aquell dimecres era en sorolls com qualsevol altre dia a la sala: l'ascensor vomitant lliteres amb malalts terminals, les auxiliars cridant pacients esmaperduts o familiars refugiats als lavabos, les administratives citant pacients, les melodies dels mòbils bronzint a les butxaques, tot plegat generava una boira emocional que enterbolia els pensaments que m'anaven assetjant. Quan vaig poder tornar a centrar la meva atenció en les bessones estaven mirant fotografies que treien d'un sobre. No somreien ni comentaven res, les anaven mirant pacientment, no els calien les paraules, amb només la mirada estava tot dit, com segurament s'havien comunicat de ben petites, ja en el ventre de la seva mare. Hauria donat qualsevol cosa per entendre el que es deien, per veure el que miraven, alienes a l'embolcall hospitalari que tant em distreia avui a mi. Tan dolces eren les caigudes d'aquells ulls experts que les hauria volgut per

àvies, totes dues alhora. De cop vaig recordar la complicitat que tenia amb la meva àvia quan els estius anava a visitar-la a Arcachon. Passàvem les tardes caminant vora l'aigua i em comprava tot allò que podia desitjar fa trenta sis anys una noieta que en tenia onze, un gelat, unes laminadures, a tot estirar unes espadenyes... Un cop més m'havia dispersat en els meus pensaments. Les meves àvies adoptives ja havien acabat de veure les fotografies. Una d'elles, La que tremolava lleugerament s'havia quedat adormida, agafant amb força la seva bossa. La seva germana mirava al davant sense enfocar,estic segura de que ni em veia, com si entre nosaltres hi hagués un gran llençol on es projectaven imatges que li mantenien els ulls oberts però que res a veure tenien amb allò que li passava pel cap. Era de les dues la més pàl·lida, potser era ella qui venia a visitar-se i segurament si no s'adormia era perquè esperava que la cridessin d'un moment a l'altre. Vaig buscar els rastres del tractament en el seu cos, no tenia les mans vermelles com jo i els cabells eren seus segur, aparentment les ungles eren fortes... estava pàl·lida per l'anèmia.

I si m'equivocava i la que s'havia adormit era la víctima del càncer, ja exhausta després de tants anys de teràpies? Però, per què volia saber quina venia a tractar-se? Quina estúpida curiositat, ben mirat. De què em serviria? Potser l'havia de plànyer més que a sa germana? Qui m'assegurava a mi que una patia més que l'altra?

En bell mig d'aquell mar d'històries no escrites amb personatges a la deriva en les seves petites embarcacions, esperava a travessar la porta de les consultes per recollir la medicació, aquells minuts de vida que de bon grat arreplegava cada tres setmanes malgrat els seus efectes adversos. La sala estava plena. Les meves àvies, letàrgiques. El meu nom va sonar per l'altaveu i em vaig aixecar.